

25/30

NAME :- UJJALA RAY

CLASS :- SIX (VI)

ROLL NO :- 1

SCHOOL :- LAKHIMARI HIGH SCHOOL

B. Bua
2/9/22

~~PK~~
2/9/22

~~PK~~

J
2/9/22

W
2/9/22

~~PK~~

লাচিত বৰফুকন :

অসমৰ ইতিহাসত দেশপ্ৰেমিক বীৰ-বুলি কল-
বিশিষ্টভাৱে লাচিত বৰফুকনৰ নামৰ্হ লোৱা হয়।
ঐতিহাসিক সোহাম-ভোগলৰ শৰাইঘাট যুদ্ধৰ মূল
নেতৃত্ব ল'ব লগা হৈছিল লাচিত বৰফুকন। ভোগলৰ
বিৰুদ্ধে লাচিত বৰফুকনৰ যুদ্ধ পৰিচালনাৰ কাহি-
নীত যি জাতীয় দায়বদ্ধতা, নিয়মানুৰ্তিতা আৰু
একমুখী-কাৰ্যপন্থাৰ উদাহৰণ পোৱা যায়, অসমৰ
ইতিহাসত তেনে আন উদাহৰণ সত্বেও পোৱা নাযায়।
এগৰাকী লাচিত বৰফুকনৰ জন্ম হয় ১৬২২ খ্ৰীষ্টাব্দত
দিন-বাৰ আৰু স্থান সম্পৰ্কে সঠিকভাৱে জনা
নহ'লেও গড়গাঁৱৰ ওচৰ-পাৰে বুলি অনুমান
কৰা হয়। তেওঁৰ দুৰ্ভৈকৰ নাম আছিল সোমাই
অমুলী বৰবৰুৱা। কনিষ্ঠ সন্তান লাচিতৰ তিনিজন
ককায়েক আছিল। তেওঁলোক হ'ল - লালুকাম্বালা,
সৰাঙ্গী আৰু ভাৰবৰা। সৰুৰ পৰা লাচিত আছিল
বৰ সাহসী। সততা আৰু দৃঢ়বাদিতা তেওঁৰ আন
এক বৈশিষ্ট্য। দুৰ্ভৈক সোমাই অমুলীয়ে নিজৰ
সন্তানক উপযুক্ত শিক্ষাৰ শিক্ষিত কৰিবলৈ সদায়
চৰ্চা কৰিছিল।

অকাল পৰা দুৰ্ভোগকৰ কাম-কাজ লাচিঙুত
 প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ সুবিধা পাইছিল। বৰবকৰা হিচাপ
 অৰ্গাৰ্গৰ বৰচ'ৰা, ন্যায়ালয় আদিত দুৰ্ভোগকৰ
 কাম-কাজ, বিভিন্ন জ-ডাঙৰীয়া আৰু বিষয়াৰ
 সৈতে হুৱা আলোচনাৰূপে লাচিঙুত প্ৰত্যক্ষ কৰিব
 পাৰিছিল। মুঠ কামত দুৰ্ভোগকৰ কাজ-কাৰ্য্যৱলীৰ
 নিৰীক্ষণ কৰি লাচিঙুত বহু কামাই শিকাৰ সুবিধা
 পাইছিল।

খুব সোনকালই নিজৰ দৃষ্টিভঙ্গি বনত বজাঘৰত
 লাচিঙুত নিযুক্তি লাভ কৰিছিল। প্ৰথম অৱস্থাত
 বাজমন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াই 'হাঁচতিৰা অমুলী', হিচাপ
 লাচিঙুত নিযুক্তি দিয়ে। ইয়াৰ পিচুত কিছুদিনৰ
 বাবে 'ঘোঁৰা বকৰা' পদবী তেওঁ লাভ কৰে।
 এই পদবীত অকাল সময়ত বজাৰ ঘোঁৰাশালৰ
 আলমান ঘোঁৰাক তত্ত্বাৱধান কৰি সেইবাবেক
 প্ৰশিক্ষণ দিছিল। ইয়াৰ পিচুত 'দালীয়া বকৰা'
 আৰু 'শিমলুওৰীয়া ফুকনৰ' পদত নিযুক্তি লাভ
 কৰে।

ইয়াৰ কিছুদিন পিচত ১৬৬৭ চনৰ ২০

আগষ্টত আহাম - মোগলৰ যুদ্ধ আৰম্ভ হয়।
 অসমীয়া সেনা হুগলত বিজয় হৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ
 ঘাটত আৰম্ভ কৰিলে। মোগলৰ লগত প্ৰথমখন
 যুদ্ধ আৰম্ভ হ'ল ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰফালে মকা
 বাঁহবাৰীত। তাত বাহৰ পতা মোগলক আক্ৰমণ
 কৰি আহাম সেনাই যুদ্ধৰ পাতনি মেলিলে।
 তাৰপিচত দক্ষিণ পাৰৰ কাজলীত মকা মোগলৰ
 হুগল আহাম নিজৰ অধীনলৈ আন। ইটখু-
 লিৰ চাউনি পাতি মোগল নিজৰ শক্তি বৃদ্ধি
 কৰাৰ চুপ্তা কৰিছিল যদিও মেঘাও আহাম
 সেনাই বিধ্বস্ত কৰিলে আৰু মোগলক মানাহ
 নদী পাৰ কৰি খুদি পেলালে। মোগলৰ লগত
 দুৱাৰা এই যুদ্ধৰ বিজয়ে অসমীয়া সেনাক
 আত্মবিশ্বাসী কৰি তুলিলে। সেনাপতি হিচাপ
 লাচিত বৰফুকন প্ৰশংসিত হ'ল।

অসমীয়া সেনাৰ হাতত হোৱা মোগলৰ
 পৰাজয়ৰ কমা মোগল সম্ৰাট ওৰংজেবৰ
 কাণত পৰিল।

ধৰা পায়ৰ্ তেওঁ লাজ আৰু অগমানত তাৰ
 প্ৰতিশোধ ল'বলৈ মন কৰিলে । ওঁৰাজেৰে নিৰ্দেশ
 মাত্ৰই স্বামিসিংহৰ নেতৃত্বত এক বিশাল সৈন্যই
 পুনৰ অসম আক্ৰমণ কৰিবলৈ আহিল ।
 লাচিত বৰখুকুন আলদাৰে উপলব্ধি কৰিছিল
 যে শত্ৰু যিসাৰ্হে শক্তিমালা নহওক, প্ৰতিজন
 অসমীয়া সৈন্য আৰু সেনাপতিয়ে যদি নিজৰ দায়িত্ব
 সুচাৰুৰূপে পালন কৰে, তেওঁলোক মোগলক
 পৰাভূত কৰিব পাৰিবৰ্হ । তেওঁ এৰ্হকুলিও নিৰ্দেশ
 জাৰি কৰিলে যে কোনোৱে যদি নিজৰ দায়িত্ব
 অৰ্হকভাৱে পালন নকৰে বা নিজৰ কৰ্তব্যত
 অৱহেলা কৰে; তেন্তে সৈৰ্হে কমা গম পোৱাৰ
 লগে লগে সৈৰ্হজনক নিৰ্হাৰুদ কৰা হ'ব ।

লাচিত সৈন্যসকলৰ কোন ক'ত থাকিব ;
 তাৰ অৱস্থানো নিৰ্হ কৰি দিছিল । যুদ্ধৰ
 সন্মুখ্য দিন চমু চাপি অহাৰ লগে লগে
 লাচিত সৈন্যই সৈন্যনাথসকলৰ আগত
 আলোচনা কৰিবলৈ ল'লে । যাতে বনসজ্জা
 আৰু অন্যান্য ব্যৱস্থাসমূহ তেওঁৰ নখদৰ্শনত
 থাকে ।

আমিনগাঁওৰ ওচৰৰ গড় এটা বন্ধাৰ মূল
 দায়িত্ব পৰিচালিত আছিল। এজন মোমায়েকৰ
 ওপৰত। মোমায়েকৰ দায়িত্বহীনতাৰ বাবেই
 গড়টোৰ কাম বুঢ় পিছ পৰি সকাহ লাচিত
 খণ্ডত স্থান - পৰি উঠিল আৰু হুন্দ্য উলিয়াই
 মাকে একে স্থাপত মোমায়েকক কাটি দুজাৰা
 কৰি ক'লে — 'দুশতকৈ মোমায়ে উৰ নংখ।'
 লাচিতৰ এন উন্নয়ন দেখি গড়ৰ কাম কৰা
 লোকসকলে বৰ ড় খাল আৰু অপৰিধান
 পৰিধান কৰি বাটটোৰ তেৰাত গড়ৰ কাম
 সম্পূৰ্ণ কৰি তুলিলে। সেই গড়টোক এতিয়া
 'মোমায়ে কটা গড়' নামেৰে জনা যায়। তদুপৰি
 'দুশতকৈ মোমায়ে উৰ নংখ' কমায়ে এতিয়াও
 স্পষ্ট দোষোপস্থূলক বাক্য বুলি গণ্য কৰা হয়।

আহাম আৰু মোগলৰ অৰাণ্ডাৰ যুদ্ধখনই
 ইল শব্দইঘাৰে যুদ্ধ। ১৬৭১ চনৰ মার্চ
 মাহৰ মাজভাগত এই যুদ্ধ আৰম্ভ হৈছিল।
 সেই সময়ত লাচিত জন নৰিয়াত পৰিছিল।
 ইফালে মোগলৰ আক্ৰমণৰ কথা শুনি লাচিত

২
বৰফুকনৰ তত্ৰু দ্বাৰা হ'ল। ইফালু ৰাম-
সিংহৰ জলপাম্বুৰ আন্দোলনবালিৰ গড়লৈ গৈ
সুই গড় অধিকাৰ কৰি ওপাৰাওঁত স্ৰাণোৱাৰ
পৰিকল্পনা কৰিলে। পৰিকল্পনা অনুসৰি
মোগলৰ নাৱৰ পৰা সৈন্য কঁড়ৰ আগত
হিলৈ লগাৰ্- অসমীয়া নাওবালৈ বাৰাভাৰ
গতিত মাৰিবলৈ বৰিলে। সুই আক্ৰমণত
তিষ্ঠি নোৱাৰি অসমীয়া সৈন্য নাওবালৈ
ওটোয়াই আহিল। অসমীয়া সৈন্যপতিৰ
নেতৃত্বত কেইখনমান অসমীয়া নাৱ মোগলৰ
নাও খেদি আহি অশুকানু পালগৈ। তাৰ
পাছত মোগল উত্তে বৰিলে আৰু মোগলৰ
বহুত যুদ্ধ নাও আগবাঢ়ি আহিবলৈ বৰিলে।
আহা মোগল সৈন্যপতি লাচিত বৰফুকনৰ গা বৰ
বেয়া বুলি অসমীয়াই সৈন্যসকলৰ মনাবল
কিছু স্ৰাস হৈছিল। মোগলে প্ৰবল বিনাম্বুৰ
আক্ৰমণ কৰি আওৱাই অহা দেখি অসমী-
য়াই খুদ জয়ৰ আশা এৰি সুই দিলে।
আৰু যুদ্ধ এৰি উজনিৰৈ যাবলৈ বিচাৰিলে।

বৰফুকন নৰিয়া গাৰ্ভৰ মূৰ্ত্তি গতিবিধি-
 চাই আছিল। তেওঁ দেখিলে সোণলৰ নাও
 উত্তৰ পাৰৰ জুৰিয়াৰ পৰা আহি অশ্বকান্ত
 পালেহি। বৰফুকন আছিল সেই পৰিল। ইয়ালৈ
 তীবৰকাঁপ দ্বাৰ। নিজে ডালকৈ মিয় মূৰ্ত্তি
 নোৱাৰে। তেওঁকৈয়ে লাগিত লক্ষ্য কৰিলে যে
 সোণলৰ নাওৰ আখ্যা বাঢ়ি আহিছে আৰু
 সেই নাওৱাৰে লক্ষ্য আগবাঢ়ি আহিছে। লগত
 অসমীয়া সৈন্যৰ নাওৱাৰে একো পিচ হুকি
 আহিছে। লাগিত বুজিলে যে এক মূৰ্ত্তিও
 দূৰি কৰিব নোৱাৰি। তেওঁ আগবাঢ়ি গ'ল।
 পিচ হুকি উজাই অহা অসমীয়া সৈন্যৰ
 নাওৱাৰে দেখি নাওৰীয়াহঁত ডাবিলে যে বৰ-
 ফুকনো নিম্নয় উজাই যাবগৈ। সিহঁত
 মুহূৰ্ত্তমতে উজনিৰে বুলি নাও বুলিলে। লাগিত
 বৰফুকন চিন্তি উঠিল - "অই, কি কৰিছ
 তই? অৰ্গাদেৱে মোক ওৱাহাৰী বন্দা কৰি
 লক্ষ্য লগত যুঁজিবলৈ দায়িত্ব দি মোক। মই
 এতিয়া বণ এৰি পত্নী - পুত্ৰৰ ওচৰলৈ যাম লেকি?
 আৰু তই মোক নুসুৰি নাও সেইফালে নিছ
 কিয়।"

খণ্ডৰ কোবত লাটিও বৰফুকনৰ নৰিয়া দুহা-
 ব্ৰেই যেন শক্তিমালী হৈ উঠিল। দুই হুন্দাৰ
 গাদীৰ কোৱাই চাৰিটা নাৰীয়াক নাৰৰ
 পৰা পানীলৈ পেলাই দিলে। সিহঁত কোনোমতে
 সাঁতুৰি জীৱন বচালে। পাচত অৱশ্যে লগৰীয়া-
 মূৰে সিহঁতক আৰু ভুলি ন'লে। নতুন
 নাও বাব কোন? ইটোৰ সিটোক চিন্তি কঁপুত
 কথাটো এনুদাৰ প্ৰচাৰিত হৈ গ'ল যে বৰফুকন
 যুদ্ধ এৰি যাবলৈ বিচাৰকলক কাৰ্টেচ, বৰি-
 বান্ধি নদীত পেলাই দিছে। লগে লগে কিছু
 উয়ত আৰু কিছুমান উল্লাহত নাও আৰু
 উৰ্গিয়াই নিবলৈ ধৰিলে। মোগলৰ নাৱৰ ফাল
 আগবাঢ়ি যোৱা বৰফুকনৰ সাতখন নাৱৰ লগ
 ল'বলৈ কেউফালৰ পৰা অসমীয়া নাওবাৰ
 দ্ৰুত দাতিৰ আগবাঢ়ি আহিল। নাৱৰ পৰাটো
 অসমীয়া সৈন্যই হিলৈৰে আক্ৰমণ কৰিবলৈ
 পাৰত অসমীয়াই সৈন্যসকলও মোগলৰ
 নাৱক লক্ষ্য কৰি হিলৈ ফুৰিবলৈ ধৰিলে।
 আগবাঢ়ি অহা মোগলৰ নাওবাৰো আচৰিত
 হৈ গ'ল। পৰিস্থিতি যে এনেকৈ হঠাত সলনি হৈ
 যাব পাৰে বা এজন বীৰ সৈন্যপতিয়ে যে এনেকৈ

যুদ্ধৰ গতি ঘূৰাই দিব পাৰে, সেয়া বুজা গুল
ডাবিহঁ গৰা নাছিল।

শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত অসমীয়া সৈন্য জয়লাভ
কৰাৰ এটা ডাঙৰ কাৰণ আছিল এই যে
একজন অসমীয়া সৈন্য বিটিনু বৰনৰ
কাৰ্য কৰিব পাৰিছিল। একজন অসমীয়াই
সৈন্য প্ৰায়জন হ'লে নাও বাইছিল, ও
আকোঁ সৈন্য একজন সৈন্যই হিলিও
মাৰিছিল; কাঁড়া মাৰিছিল, গাড়া মাৰিছিল।

শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত অসমীয়া সৈন্য জয়লাভ
কৰাৰ এটা ডাঙৰ কাৰণ আছিল এই যে
একজন অসমীয়াই বিটিনু কাৰ্য কৰিব
পাৰিছিল। যুদ্ধ কিছুদিন পিছতই ওৱাহাটত
লাচিতবৰফুকনৰ সূচ্য হ'ল। নিঃস্বাৰ্থ দুৰ্ভাগ্য
আৰু সৰল নেতৃত্বৰ বিষয়ে জানিবলৈ
আহাম - সোণালৰ যুদ্ধত লাচিত বৰফুকনৰ
নেতৃত্বৰ কাহিনী স্নত সোলাবহঁ নাগিব।